

את לילי יושבת במיטה כשעל צוחרה כרוך חוט של אחד הצעצועים. לילי נחמקה.

משפט

יועץ השגרירות

"דייוויד נפטר! מונס דייוויד נפטר!" צעקו מוכרי העיתונים ברחוב לפני כחודש ימים, ב"יום פטירתו של שגריר ארצות-הברית ב-ישראל. בין הצועקים היה גם בחור גבוה, בעל בלווית אדומת ופנים מכוסים סימני אבעבועות. היה זה נסים משעל, עולה חדש מעיראק, המפרנס את עצמו ואת אמו הזקנה על ידי מכירת עיתונים ברחוב.

הדבר ההגיוני ביותר, החליט נסים אותו בוקר, הוא למכור את העיתון ליד בנין ה-שגרירות האמריקאית בשדרות רוטשילד. הוא התקרב לבנין, שעליו הורד הדגל עד למחצית התורן, לאות אבל, ניגש לשומר ה-אמריקאי שעמד בקבלה, אמר לו בעברית: "אני מציע שיקברו את דייוויד בפתח הצי-רות". השומר, לבוש המדים, לא הבין מה רוצה ממנו הישראלי הזר לו, שאל את ה-השומר הישראלי השומר הסביר לו שאין בכך כלום, רמו לראשו של משעל.

יר על צווארון. נסים נעלב, התחיל לצעוק ולהשתולל. הוא לא יכול היה לשאת שהצעדו תיחנה בקלות כזו, צעק בקול-קר-לוח כי הוא דורש שהשגריר המנוח יקבר דוקא במקום זה.

לאחר דרישות אלה ביקש השומר הישר-אלי את משעל להות את עצמו. הוא סירב, התחיל לרוץ בבהלה. לשומר היו הוראות מפורטות כיצד להתנהג במקרים כאלה: גם הוא התחיל לרוץ לאותו כיוון, לא הפסיק עד שידו נחה על צווארונג של נסים.

מוכר העיתונים נפל לארץ, ביקש שיעזבו אותו לנפשו, ציין שוב שבכל זאת כדאי לק-בור את דייוויד בפתח הציירות. השומר היה בטוח שהוא לועג לו, הרים את האיש וגרר אותו לתחנת המשטרה הקרובה ביותר, מקום בו הכתיב נסים לשומר התורן את עצמו מ"הדש, שוחרר לאחר מכן בערבות.

בלי עצות פומביות. בשבוע שעבר הופיע נסים משעל, עתונים תחת בית שחיו ואמו מאחוריו, בבית משפט השלום בתל-אביב. הוא צעק שהוא מרויח די צורכו ב-מכירת עתונים, מוסר את כל הכסף לאמו ה-זקנה, דבר שאושר עליה בניצח-ראש. על מונס דייוויד לא אמר דבר, הבטיח שלא יעץ כל עצות פומביות בעתיד, ביקש לשחרר אותו בחקדם, לפני שעמוני הערב יספיקו לצאת בלעדיו.

סיכסוכים

היד החזקה

המשא ומתן בין קבוצת מפקדי ההגנה לשעבר לבין האחים גרינברג (טוראים לשעבר) נמשך ללא תוצאות. שלושת האחים: חיים (51) - משה (46)

חקלאי משה גרינברג ובתו "שיעור על גופותינו"

יוער מחפש את המחר

אורה: הטרמפיסטית המושבעת

לכך שתסל בלדים במסירות. עבודתה נח-נה לה סיפוק רב. "התינוקות הנם היוצרים החמודים ביותר בעולם. הם חסרים את הצ-ביעות והשקר של המבוגרים."

אך לכל זה בא הקץ כאשר הדרך (במ-כונית) הובילה אותה מביתה לכפר-אחא, שם עבדה כפקידה במפעל, במקום אמה, שנאלצה לעזוב את עבודתה מטעמי בריאות. "העבודה הייתה מנוחנת ומשגעת. חכיתי לרגע בו יציבתי מחוגי השעון על 4." בסטורין שנערכו במקום פטרה גם אורה. מאז היא מחוסרת עבודה, מתנחמת בכך שבעוד חצי שנה תתגייס לצבא, תשתלח במקצוע כלשהו, בו תוכל לעסוק גם אחרי השרות.

הגבר האיריאלי

השאיפה להיות לכוכבת קולנוע השתרשה בה מילדותה. עת הופיעה על במת בית-ספרה ועל במות שונות אחרות. דמיונה נישא אותה, כטרמפ, אל החלום הזה - דבר בלתי ברור, חסר ודאות, נעדר מטרה ספיקה.

הבעות הפנים שהיא רואה בסרטים מעור-רות בה התלהבות, נותנות לה סיפוק רב. בשובה הביתה לאחר הסרט, נדמה לה שאם היו נותנים לה תפקיד זה או אחר, הייתה מבצעת אותו בהצלחה.

הגבר האיריאלי בעיניה: סיפוס קר רוח כרוברט טילור או גרגורי פק. כן צריך הגבר האיריאלי להיות בעל גוף אלגנטי מוצק, שיער שחור עיניים שחורות, גבות מלוכסנות. "אין זו מודעת שידוכין", מסיי-מת אורה.

בינתיים היא מסתפקת בגבר שהיגיו, לפי דעתה, בעל תכונות דומות, מוסקה מבתי שלמה, מושבה קטנטנות בסביבת זכרון-יעקב, אותו הכירה במסיבה. הם מבליים יחד בסילונים, נשפיות, הצגות קולנוע ותיאטרון, שמיעת שירים, ביחוד מפי הזמר האהוב עליה - ישראל יצחקי. לפי דבריה, אין היא מוכנה עדיין לנישואין מבחינה נפשית, אבל רצונה לגור, לאחר נישואיה, הרחק מהחץ מקריית-חיים, "בה כל אדם בוחש בקדחת רעהו ועוסק ברכילות".

דעת מוסקה עליה: "עקשנית כפר, בע-לת מוכני רוח, והגרוע ביותר בהם - שאינה מוכנה לשאת את הוולת בדאגותיה". חוץ מזה? "היא בסדר גמור".

"טוב שהראיון נגמר מוקדם", צוהלת אורה שעימות יום הטילול אינה ניכרת בה, "מוטקה, נוכל עוד להספיק לבית-העם להצגה שנייה". שניהם מתחילים לנוע (ברגל) בכיוון לבית הקולנוע, בו מוצג, במקרה, הסרט העולם בדרוונותיו.

ניגא, בתה הבלוגית היפהפיה של האם הנצחית לא הבימה, בעטה את בעיטת-הכבוד. כנמרים זנקו יושבי כסית לנקום את נקמת מפתלם הנוואה של קפה רוואל (1:12) כלפני שבועיים (העולם הזה 849).

על אף כל השמועות, אין בני כסית לוקים בחוסר הבנה גם בעניינים אלה. אחרי פרשת רוואל, נזכרו במצחתו המפורסמת של מא-קיאבלי, שיעץ לתלמידיו לבחור באויב ה-חלש ביותר. אנשי כסית בחרו באנשי כסית. באופן רשמי הייתה הקבוצה היריבה מורכבת מ"בלתי-חלומים" כגון שמוליק רוזן, רב-סרן שאול ביבר, ועוד. אך למעשה היו גם אלה יושבי אותו בית-קפה עצמו.

בניסיונות אלה היה קל יותר לנצח. ב-חיים שפוכה הסתערו בני-כסית הרשמיים על שערם של בני-כסית הבלתי-חלומים, הבקיעו אותו שלוש פעמים מבלי לספוג אף שער אחד. צהל חצקל איש-כסית, בעל בית-הקפה, הבטיח בתורע-נצחון: חולצות לכל בני קבוצתו עם סמל של מסכה וכוס-קפה מהביל.

לנמזו בעיטת כבוד. אולם התחרות כמו כל מיבצע נועז, לא הייתה בלי קרבנות. יוסף מילוא, במאי הקאמרי, חלוצ ימני של כסית, לקה בהתבצרות שרידים בירכו, וזה לעיטוי מקורו. יותר מאשרים היו אריק לב, שחקן הקאמרי, שוער כסית, וצני בבסי-השערים - אורי לוי, איש אהל, ובזשנגל הגדול.

וספרים העוסקים ברגש, כגון הנפש הק-טומה לרומן רולאן. אין היא מתעניינת בספר-ליסיקה. כל עוד זו קשורה בחיכוכי מפא"י-מפ"ם.

בשר מבשרה

האהבה הראשונה (הנכונת) באה לה ב-אורה בלתי צפוי - ממש כמו טרמפ. את אברהמילה, המכונה בן ה-25, הכירה בהיותה בראשית בגרותה. לעתים קרובות הייתה שר-אלת אותו: "מתי נתחתן?" אבל לא היו לה כל כחנות רציניות בשטח זה. אהבתו של אברהמילה הייתה, למעשה, אהבת את-ואף על פי כן נסדר מאוחר בעיטין של מרי-בות תכופות שפרצו ביניהם.

יום אחד, כאשר רכבה אורה על אופניה והסיעה את אחיה הקטן לבית ספרו, פגעה בה מכונת שדהרה במהירות עצומה. כתר-צאה מהתאונה יצאה ידה השמאלית מכלל שימוש למשך חדשים רבים, והיא נאלצה להפסיק את לימודיה בבית הספר. אחיה הקטן, רמי, שניצל באותה הזדמנות בדרך נס, הגו בן האם מנשואיה השניים, אבל אורה רואה אותו כבשר מבשרה. עם אביו לא היה לה קשר הדוק עד הזמן האחרון, כשהחלה לבקרו לעתים קרובות. לעומת זאת, נהגה בה, אביה החורג יפה, מסייע לה ככל יכולתו.

מחוגי השעון על 4

כשגמרה את לימודיה בבית הספר לפקידות, נתקשתה למצוא עבודה, החלה לעסוק בסיי-פול בילדים. הנסיון שרכשה בטיפול באחיה הצעיר והעדר האהבה בתקופת ילדותה, גרמו

"האם אורה בבית?" "לצערי רבתי, לא. היא יצאה הבוקר, על גבי אופנוע, עז חברה, לסילול בארץ, השיבה אמה דורציין."

"אפשר לדעת לאן?" היה זה יום אביבי נהדר - יום אשר כמותו אין אורה דורציין אוהבת לבזבז בשיבת בית או להמצא בין בתי הקבוצות של קרית-חיים הסמוכה לחיפה, מקום שם פקחה לראשונה, לפני שבוע עשרה וחצי שנה, את עיניה הירוקות-גדולות.

לפני שנים מספר, כשכלי-רכב לטילולים לא סופקו עדיין על ידי חברה, נהגה אורה לערוך טרמפים במכוניות שונות, בלחית חברתה, אסתר, מבלי להתחשב בכיוון הנסוי-עה. כלי הנשק, בהם הצטיידו הנערות להגנה עצמית במקרה הצורך: זוג מסרגות או סכין מטבח חלודה.

היה שם זיפתו

אבל לא תמיד הייתה אורה הקובעת אם הנסיעה (לא חשוב לאן) תתקיים או לא. בהיותה כבת שנתיים נפרדו הוריה, האם נאלצה לעמול בפרך, כדי לפרנס את עצמה ואת בתה, שהוכנסה למוסד החינוכי אהבה בקרית ביאליק הקרובה.

כשגדלה, הצטיינה בציור עד כדי כך שמר-רתה החליטה להקנות לה את התורה באורה יסודי יותר תמורת תשלום סמלי. היא המ-שיכה בלימוד הציור גם לאחר שיצאה מה-מוסד, אך הפחד שהיה נופל עליה בעברה בסמיטה ממויימת, בדרך לביתה, אילץ אותה להפסיק את לימודיה.

כבת למשפחת פועלים ולקריה פועלית, הצטרפה אורה לתנועת השומר הצעיר. אך כשחזרה פעם הביתה בטרמפ, ללא הרבה היסוסים, ממחנה עבודה במקום שלא מצא חן בעיניה, (היה שם זיפת!) הוריד המך-רה את קרנה בעיני חברותיה, שהיו חברות תנועה נלהבות. היא לא שמה לב לכך, מאחר שלא קיננה בה כל שאיפות לפופר-לאריות, לא בקריית-חיים לפחות.

שני המינים הכיבו

גם כשלמדה בבית-ספר תיכון ערב בחיפה ובבית-ספר לפקידות, לא ניסתה להתידד עם בנות המקום. דעתה על גזע הנשים: כולו: "הן צבועות והולכות רכיל". אולם חברתה היחידה החתיקה, אסתר, יוצאת מכלל זה. לעומת זאת, מבכרת אורה חברים, היות והם "מרכלים פחות, ואם הם מקנאים, אין הם מקנאים כי, אלא בכחור היוצא אתי". כבעלת אכזבות חתיקה אין אורה בוטחת בשני המינים גם יחד, אלא רק בכתיצית

הוא הופיע במקום. האחים צעקו: "אל תעייז לפרוץ את הגדר". הקטטוריסט היסט, אך גבה הקומה נתן לו פקודה שניה - והדחפור נע דרך גדר החנה אל תוך שדה התיסר הסמוך.

"כמו באשורייך!" האחים עם נשותיהם וילדיהם, זוו לקראת הבלודור, שיעברו על גופותינו! אולם המפקדים הראו שעדיין לא שכחו את תורת הסקטיקה. נחלקו לק-בוצות, השתערו על האחים מכחונים שונים. "מכות כאלו קבלתי רק באושוויץ, כש-הנאצים תפסו אותי גונבת אוכל בשביל האסירים", אמרה לילי, אשתו השחרחרת ויפת התואר של משה, "הם הפילו את בעלי על הארץ רמסו אותו ברגליהם, עיקמו את ידיו לאחור".

שכן שראה את המתרחש מיהר להודיע למשטרה. כשהמפקדים ראו את השוטרים, החלו לסנת לעבר המכוניות שלהם (לא בקבוצות), כשנשאלו מי האחראי למעשה, לא ידעו להשיב. אולם לפני שנכנסו למי-כוניות, הבטיחו לשוב ביום א הבא. הפעם לא קימו מפקדי ההגנה שלעבר את הכי-חתם: עזירת תל-אביב אסרה עליהם לעי-נות כל עבודה בשטח, עד לביורר הפרשה בכית'המשפט.

תולדות

הקפה והכדור

הייתה זאת התחרות מוקדמת. איש לא

ושמעון (40) קיבלו עם שחרורם, מהאפוס-רופוס על נכסי הנפקדים בית ערבי ישן ו-20 דונם אדמה בקצה הצפוני של שכון שייך-מוניס, סמוך לכביש תל-ברוך. הם שיכנו שם את משפחותיהם, הקימו משק של 50 ראש בקר, לולים, שדות תירס וגנינות-ירק.

האחים היו עסוקים, עבדו ביום ושמרו בלילה, לא שמו לב שהאדמה עברה מרשות האפוסרופים לרשות קרן קיימת לישראל. הם המשיכו בעבודתם, עד שבוקר אחד, לפני ששה חודשים, באו מוידים והתחילו לעשות מדידות בשטח. כאשר שאלו האחים גרינברג לסיבת המדידות, ענו המוידים שבמקום עומד לקום שיכון של מפקדי ההגנה לשעבר.

דחפור בשדה-תירס. בין שני הצדדים נפתח משאומתן. המפקדים לשעבר רצו לתת לחילים לשעבר שטח אדמה אחר, בקרבת כפר יהודי. האחים נטו להסכים, אך דרשו שינתנו להם יחידות דיור ורפתיות. המפקדים סירבו, איימו לבוא ולהתחיל בע-בודת הבנייה, בלי הסכמת האחים.

בשבוע שעבר קיימו את איומם. ביום ג', השכם בבוקר, ראו האחים גרינברג שירה ארוכה של מכוניות פרטיות נעה בכביש תל-ברוך. אמר משה: "חשבתי שוהי שוב מכביה או הלוחה מפוארת". אבל המכוניות נעצרו ומתחכן יצאו כ-50 איש. אחד מהם, גבוה ושחור שיער, נתן לטרקטוריסט פקודה לישר את האדמה באמצעות דחפור, שאף